

Gedichten in Tijden van Corona

A CALLARSE

Ahora contaremos doce
y nos quedamos todos quietos.

Por una vez sobre la tierra
no hablemos en ningún idioma,
por un segundo detengámonos,
no movamos tanto los brazos.

Sería un minuto fragante,
sin prisa, sin locomotoras,
todos estaríamos juntos
en un inquietud instantánea.

Los pescadores del mar frío
no harían daño a las ballenas
y el trabajador de la sal
miraría sus manos rotas.

Los que preparan guerras verdes,
guerras de gas, guerras de fuego,
victorias sin sobrevivientes,
se pondrían un traje puro
y andarían con sus hermanos
por la sombra, sin hacer nada.

No se confunda lo que quiero
con la inacción definitiva:
la vida es sólo lo que se hace,
no quiero nada con la muerte.

Si no pudimos ser unánimes
moviendo tanto nuestras vidas,
tal vez no hacer nada una vez,
tal vez un gran silencio pueda
interrumpir esta tristeza,
este no entendernos jamás
y amenazarnos con la muerte,
tal vez la tierra nos enseñe
cuando todo parece muerto
y luego todo estaba vivo.

Ahora contaré hasta doce
y tú te callas y me voy.

Pablo Neruda

WEES STIL

Nu tellen we tot twaalf
en dan zijn we allemaal stil

voor één keer op deze wereld.
We spreken in geen enkele taal.
Laten we zwijgen en
onze armen niet meer bewegen.

Een exotisch moment zou dat zijn
zonder haast, zonder machines;
we zouden verbonden zijn
in plotselinge vreemdheid.

Vissers in de koude zee
zouden geen walvissen meer doden
en de man die zout verzamelt zou
niet op z'n kapotte handen letten.

Zij die oorlogen voorbereiden,
oorlogen met gas, met vuur,
overwinningen zonder overlevenden,
zouden schone kleren aantrekken
en met hun broeders wandelen in
de schaduw, alleen maar dat.

Wat ik wil moet niet worden verward
met totale inactiviteit.
Het gaat om leven;
en niet om doodsverlangen.

Als we niet zo uitsluitend gericht
waren op vooruitgang
en één keer eens niets zouden doen,
dan zou misschien een grote stilte
de treurnis doorbreken
van onszelf nooit te begrijpen
en te bedreigen met vernietiging.
Misschien kan de aarde het ons leren,
zoals in de winter alles dood lijkt te zijn
en later toch weer tot leven komt.

Nu zal ik tot twaalf tellen
en jullie zijn stil en ik zal gaan.

Pablo Neruda

(ontvangen van Merel Wiedijk)